

ישיבת פוניבז'

משיא פתיחת זמן קיץ מרבנו מרן ראש הישיבה שליט"א

בהיכל הישיבה הגדולה מיסודו של מרן הגרב"ש הכהן דויטש שליט"א - מודיעין עילית

"לחיותינו כהיום הזה"

התחלת הזמן מוקדם - חשיבות כל רגע נוסף בלימוד

נמצאים עכשיו בפתיחת הזמן, ובפתיחת ישיבה, זמן מיוחד. וכבר הזכרנו את דברי הרמ"א ביו"ד (סי' קע"ט ס"ב) שכותב בטעמא דמילתא שמתחילין ללמוד בראש חודש, "ולכן נהגו גם כן להתחיל ללמוד בראש חודש, כי אע"פ שאין נוחש יש סימן במה שאדם יודע שהוא כנגד המזל", ובזכות כל מי שמתחיל את הזמן בראש חודש, הברכה בישיבה תהיה גדולה יותר.

יש גם נפק"מ בין מי שהגיע מוקדם ובין מי שהגיע אפילו אם ההבדל הוא רק כמה שעות. מרן הרב זללה"ה, שהוא כל הרוח חיים בתורה שבדור הזה, ועל ידו ומכוחו הקמת כל הישיבות ועולם התורה מחדש לאחר השואה, אמר ווארט שמגדיר בעצם את כל מהותו. הנה, יעקב אבינו ביקש מיוסף שיקברו אותו בארץ ישראל, במערת המכפלה, ורש"י (בראשית מ"ז, כ"ט) כותב שאחד המעמדים לבקשתו היא "ושאין מתי חוצה לארץ חיים אלא בצער גלגול מחילות", בתחיית המתים, כל המתים יתגלגלו לארץ ישראל במחילות, ורק שם הם יקומו לתחייה.

וביאר בזה מרן הרב זללה"ה, שהרי כל ממרת ביאת המשיח ותחיית המתים היא ללימוד התורה, וכמו שכותב הרמב"ם (פי"ב מהל' מלכים ה"ד) "לא נתאוו החכמים והנביאים ימות המשיח לא כדי שישלמו על כל העולם, ולא כדי שירדו בעכו"ם, ולא כדי שינשאאו אותם העמים, ולא כדי לאכול ולשתות ולשמוח. אלא כדי שיהיו פנוין בתורה וחכמתה ולא יהיה להם נוגש ומבטל", ויעקב אבינו לא רצה לקום לתחייה רק אחר כל הגלגול מחילות, הוא יפסיד את הזמן המועט הזה של לימוד תורה, הוא רוצה להספיק ללמוד עוד.

כזה פשט רק מרן הרב זללה"ה יכול לומר, זה היה האיש, להספיק ללמוד עוד דקה, עוד מילה, באיכות ובכמות, רק הוא ידע להעריך את זה.

המטרה של התחלה בכל מקום וכאן בפרט היא לעשות "החייאה", מחיים מחדש את המקום. ובעז"ה בזכות ההחייאה הזו שעושים כאן, גם ראש הישיבה מרן הגאון רבי ברוך שמואל בן לאה לרפ"ש, הקב"ה יעשה לו החייאה, הוא יהיה מחדש, הוא יקבל רוח חיים חדשה.

לפנימיה של הישיבה יש ג"כ קדושת ישיבה - "מדורת בית המוקד"

והתורה היא החיים שלנו, אין דבר אחר חוץ מהתורה, העולם נברא בשביל התורה ובשביל עם ישראל שילמדו את התורה. אבל גם אצלנו החיים מורכבים, לא לומדים רק תורה, עושים עוד דברים, אוכלים, שותים, מדברים, מתעסקים בעולם הזה, בעניינים הנצרכים לגוף. אבל יש נפק"מ עצומה איך מסתכלים על כל העניין הזה.

מרן הרב מפוניבז' זללה"ה בנה ישיבה גדולה מאוד כאן בארץ, בניין מלא הדר, היכל גדול, וסביב לו הרבה פנימיות. ולפעמים נדמה שהרי ההיכל הוא רק בניין אחד, והפנימיות הם כמה וכמה בניינים, ולפעמים נראה שה'נלווה' הסובב לישיבה גדול יותר מהעיקר.

אבל באמת גם לפנימיה של ישיבה ישנו מעמד רוחני. והסביר מרן הרב זללה"ה שכתוב בגמרא בשבת (כ.) שאסור להדליק אש בערב שבת, רק אם האור כבר יספיק לאחוז ברובו קודם שבת, ומבואר בגמרא שהמעם הוא שמא אם האש לא תספיק, חוששים שמא הוא יוסיף עצים בשבת. אבל בבית המוקדש לא צריך את זה, מספיק להדליק אפילו קצת אש קודם שבת, ובהו"א ס"ד בגמרא דטעמא הוא "אמר רב הונא לא תבערו אש בכל מושבותיכם, בכל מושבותיכם אי אתה מבעיר אבל אתה מבעיר במדורת בית המוקד".

בית המוקד היה המקום שבו הכהנים ישנו, הרי בית המוקדש הוא מקום שמותר רק להקריב שם קרבנות, אפילו לשבת אסור שם, ולכן בנו מחילה מתחת בית המוקדש, מחילה שלא היתה קדושה, ושם הכהנים ישנו - ה"פנימיה" של בית המוקדש. והדליקו שם מדורה גדולה כדי שיהיה להם חם. ושם לא חוששים שמא הם יוסיפו עצים, כל האיסור הוא רק "במקומות מושבותיכם", אבל שם זה לא "מקומות מושבותיכם", למרות שזה מקום שנועד לשינה - זה מושב של הקב"ה, ושם התורה לא חששה.

ואמר מרן הרב זללה"ה, שהדבר הזה זה גם בפנימיה של ישיבה, הישיבה היא הבית מדרש, רק כיון שמוכרחים גם שיהיה מקום לישון, לא שייך בלי זה, עושים גם פנימיה. אבל גם זה הוא חלק מהישיבה, זה לא סתם מקום של שינה. זה לא "מושבותיכם", יש לזה קדושה של ישיבה.

מתיקות התורה - "לפי הערבות בטרחה וחפושיה תפקחנה בה עיני השכל"

וכאן נמצא הנפק"מ, וכבר דיברתי איתכם על הענין בקבוצות שהגיעו אלי לפני תחילת הזמן. כשהתורה מתוקה אצל האדם, זה גורם לכך שהתורה תהיה אצלו העיקר, יש הרבה מצוות, אבל מתיקות התורה היא קונה את האדם. הנפש החיים (ש"ד, פ"ט) מביא מהתנא דבי אליהו "כך תלמודי

חכמים בעולם הזה בדברי תורה, כיון שקראו את המקרא ושנו כו' ודבר תורה מתוק עליהם, הקב"ה מרחם עליהם ונותן בהם חכמה ובינה ודעה והשכל לעשות מעשים טובים ותלמוד תורה והכל מתוקן לפניהם", זה המשמעות של מתיקות התורה.

שלמה המלך במשלי מלמד אותנו איך צריך ללמוד תורה, כתוב (משלי ב', ב') "להקשיב לחכמה אונך תמה לכך לתבונה", ובפסוק הזה כתוב את כל עיקרי הדברים איך אדם נהיה למדן. ומבאר רבינו יונה (שם) "להשיג החכמה שתקשיב ותבחן אונך דברי המלמדים המורים על אמתתם ועל בוריים, ותכוין שמועתך בלא תוספות ומגרעת", האדם צריך להקשיב מה הוא אומר, שהדברים יהיו ברורים. והדבר השני הוא "שיטה לבו מכל תאות העולם וחפץ להתבונן לחכמה, ואחר שיכוון אדם לשמועתו יתבונן באשר שמע וילמד עד עמדו על מעם הדברים, ויתבונן בהם בינה", שהלכו ישאף רק לתבונה, לא לעולם הזה, הלב הוא השאיפה לכל הרצונות, והוא צריך לשאוף רק לתורה, לא לשום דבר אחר, וכשהלב רוצה דברים אחרים, דעתו מוסחת מן התורה.

וממשיך הפסוק (שם ג'): "כי אם לבניה תקרא לתבונה תתן קולך", ומפרש רבנו יונה "שיתפלל אל החכמה ויבקש עליה מלפני הש"י שיצליח בה וישגי אליה. תקרא. תתפלל, מלשון "ובימי אקרא" (תהלים קמ"ז, ב.). תתן קולך. מענין "קולי אל ד' אקרא" (תהלים ג', ה.), "ויתן את קולו" (בראשית מ"ה, ב).", הדרך השלישית בהשגת התורה היא תפילה ובכי בקול.

וממשיך הפסוק (שם ד-ה): "אם תבקשנה ככסף וכמטמונים תחפשנה. או תבין יראת ד' ודעת אלוקים תמצא", ומפרש רבנו יונה "וכענין חופש מטמונים שהוגד לו כי יש מטמון בבית הזה או בבקעה הזאת כי לא יהיה עליו למורח חפוש המטמון, מדעתו שימצא הון רב במקום אחד ויתעשר ברגע אחד", ההבדל בין כסף למטמונים הוא שאפשר לעבוד ולהרוויח כסף, כמה שעובד יותר קשה כך יש לו יותר כסף. אבל אדם שיש לו מטמון ועליו לחפשו, הוא בכלל לא מרגיש שהוא עובד, הוא מרגיש רק את ההתרגשות מהמטמון ומהכסף שימצא בסוף.

ומסיים רבנו יונה "הנה הזהיר למרוח בחכמה כמבקש הכסף במיני מלאכות והסחורות, ולהשיג במרחח וחפוש ערכות חופש מטמונים וכו'. ולפי הערכות במרחח וחפוש תפקחנה בה עיני השכל ותשתמר בלב האדם", כמה שהאדם יותר ישמח בחיפוש אחר התורה, לפי זה הוא יותר יבין ויזכור את התורה, והתורה תהיה קנויה לו יותר.

והזמן שבו האדם מקבל מעם ומתיקות בתורה זה כשהוא מחדש חידושים. כולנו ב"ה לומדים תורה, והגמרא עצמה היא מתוקה, ובשביל לנוכל להרגיש את המתיקות צריך ללמוד ולהספיק הרבה. אבל אם יש לאדם חידוש מסוים, הוא מרגיש יותר מהר את מתיקות התורה.

תקנת החבורות

והזמן שבו האדם מחפש יותר לחדש חידושים הוא כשהוא צריך למסור חבורה, מי שיוודע שהוא צריך למסור שמיקל תורה, הוא מורח הרבה יותר ומחפש ברצינות גדולה יותר, הוא מרוד רק בזה, הוא יודע שהוא צריך למסור שיעור. וברגע שהוא מוצא דבר חידוש, יש לו שמחה. וכשהאדם צריך למסור חבורה הוא שקוע יותר בלימוד.

בישיבה אצלנו עשינו תקנה שמשיעור ג' מתחילים למסור חבורות, ואם מתארגנים קבוצות למסור חבורה הרבה פעמים יש בזה עיקולי ופשוטי, מי הקבוצה, מי חבר של מי, לא פשוט, ויכול להיות מזה דברים לא טובים. ולכן תיקנו שחברי החדר עצמם בכל חדר וחדר הם יהיו חברי החבורה, הם ימסרו את החבורה לעצמם. וכך בכל חדר ביום מסוים בשבוע מוסרים חבורה. ועושים בכל שבוע גורל מי ימסור חבורה בשבוע הבא.

ומאותו הרגע שהשם של בחור עולה בגורל, יש עליו עול מלכות שמים, מאותו הרגע הראש שלו עובד, הוא חושב רק בלימוד, עד שהוא מוסר את החבורה. הדבר הזה הוא בודק ומנוסה, וזה גורם שכולם יצטרכו למרוח ולחפש חידושים, וזה גורם שהתורה תהיה מתוקה.

רווח נוסף שיש בזה הוא, שהפנימייה נהיית מקום תורה, יש שם בית מדרש, מדברים בלימוד לפני ואחרי, זה מקום תורה.

הדרך להגיע קרוב יותר להר סיני היא ההכנה המוקדמת, וכפי ההקדמה כך הקירבה

נמצאים עכשיו בימי ספירת העומר, הכנה לקבלת התורה, כולנו רוצים לזכות בתורה, ולפי ההכנה כך האדם זוכה לתורה. משה רבינו הזהיר את עם ישראל שלא יתקרבו יותר מידי להר, לכל אחד היה גבול לפי דרגתו כמה הוא יכול להתקרב להר, ומבואר במלבי"ם שגם אצל כלל ישראל, כל אחד עמד קרוב להר סיני לפי דרגתו, כל אחד עמד במקום הראוי לו לפי דרגתו, לא היה שייך להידחק למקום קרוב יותר.

אבל יש דרך שהאדם יכול לגרום שהוא יזכה להידחק ולהתקרב יותר. הגר"ם (כוכבי אור, ד') מביא מהגמרא בראש השנה שיש כמה פירושים מה הכוונה שבראש השנה כל באי עולם עוברים לפני כבני מרון. ומביא שם מהגמרא שעדיף לאדם להגיע כמה שיותר מוקדם לדין, מקמי דליפוש חרון אף שאז העונש הוא גדול יותר, ולכן עדיף להיות מוקדמים יותר בתורה. והדרך להגיע מוקדם יותר לדין היא לפי הקדמת ההכנה שהאדם הכין את עצמו באלול, ולפי כמה שהאדם מכין את עצמו יותר מוקדם, הוא יגיע מוקדם יותר לדין. וזה הסיבה שכולם עוברים לפני כבני מרון, אחד אחד, שמי שהכין את עצמו יותר באלול, הוא יזכה לעבור מוקדם יותר מדין.

וכמו באלול כך גם בהר סיני וקבלת התורה. כל שנה אנחנו עומדים בחג השבועות מחדש לפני הר סיני, בספירת העומר סופרים כמה ימים עברו לשבועות, וכל אחד עומד במקום לפי איך שהוא הכין את עצמו.

מי שהתאמץ, מסר חבורה, הוא יכול לזכות להיות במקום קרוב יותר למעמד הר סיני.

הדרך לקבלת התורה - התאמצות!

והמקור שבו אנחנו רואים שמי שמתאמץ מעלתו גדולה יותר והוא זוכה יותר לקבל את התורה היא מהגמרא במנחות (ל) "אמר רב הלוקח ס"ת מן השוק בחומף מצוה מן השוק. כתבו מעלה עליו הכתוב כאילו קיבלו מהר סיני", וביאר הנימוק "הל' ס"ת, שם ב: בדפ"ר" "שיש למידת רחמים

לומר כמו שפרח פורח זה כן היה פורח ללכת למדבר כדי לקבל תורה מהר סיני", דהכותב בידו מראה בעצמו שמוכן להתאמץ לזה, וזה כעם ישראל שיצאו למדבר, ארץ לא זרועה, ולאדם מן השוק זה נראה דבר קשה מאוד, וכשעם ישראל יצאו למדבר הם אמרו בזה שהם מוכנים לטרוח הרבה כדי לקבל את התורה, לא הבטיחו להם ענני כבוד, מן, ומים, הם לא ידעו שיהיה סלע, ומן מן השמים, ועד מ"ו אייר הם אכלו שיירי מצה ומרור, אבל הם היו מוכנים לעשות הכל כדי לקבל תורה, הם היו מוכנים לחיים של תורה בלבד. ולכן מי שמתאמץ וכותב ספר תורה בידו יש לו לימוד זכות, הוא היה עושה את זה גם במדבר. אבל מי שקונה ספר תורה, אמנם הוא מוכן לשלם ע"כ כסף, אבל הוא לא מוכן להתאמץ, הוא לא היה יוצא למדבר.

זה מה שקובע גם אצלנו כמה נזכה לקבל את התורה בשבועות, מי שמוכן ללכת למדבר, הישיבות זה מדבר (ולצערינו גם מדבריות אלו נהפכות אט אט ל'מקום יישוב'...). בחוץ האדם יכול לעשות מה שהוא רוצה, אבל ישיבה זה מקום לקבלת התורה, מקבלים עול תורה, סדרים זה עול תורה, תפילה בישיבה זה עול תורה, להיות משועבד לסדרי הישיבה, שיעורים, כל זה זה עול תורה, וכך מקבלים את התורה.

סדרי הישיבה - קבלת עול

רבינו מרן המשגיח זצוק"ל היה אומר שהמטרה שבשבילה תיקנו את סדרים זה לא בשביל שילמדו עוד תורה, אלא בשביל שהאדם יהיה תחת עול. בקלם הקפידו תמיד להגיע בדיוק בזמן שבו מתחיל הסדר, היה שם שעון שהיה מצלצל כל שעה עגולה, דקה לפני תחילת הסדר היכל הישיבה היה ריק, ועד שהשעון גמר לצלצל, כבר כולם ישבו ולמדו עם גמרות פתוחות.

היה שם גם מישהו שהיה ממונה לפתוח את הגמרות, שכולם יגיעו לגמרות פתוחות ולא יצטרכו לבזבז את הזמן לפתוח את הגמרא, לנצל כל רגע. זה נקרא 'עול תורה'.

מי שרוצה להגיע לשבועות עם מרחק במדבר, שיבטא לעצמו את המדבר בישיבה, הישיבה זה מדבר, יש הרבה שינויים מישיבה שבאים לשם ללמוד ולקבל תורה, לרחוב. ועל כל אחד לעשות מישיבה כמה שיותר מדבר.

"קדושים תהיו" - כשהאדם מקדש עצמו מקדשים אותו משימא

אנחנו צריכים להראות לקב"ה שאנחנו מתאמצים, שאנחנו רוצים לצאת למדבר, להראות לו איפה אנחנו מתאמצים. נקרא בשבת פרשת קדושים, יש כמה מקומות שמוזכר בתורה ענין הקדושה, בסוף פרשת שמני כתוב על המאכלות אסורות, וכתוב שם "והייתם קדושים", בתחילת פרשת השבוע כתוב על הקדושה, ובכל הפרשה מוזכר כמה פעמים את ענין הקדושה.

ומבאר הנצי"ב (העמק דבר, ויקרא כ', ז) מי שלא אוכל מאכלות אסורות הוא לא נעשה בזה קדוש, הוא רק לא נהיה שמוא, אבל עצם מה שהוא לא אוכל מאכלות אסורות לא עושה אותו קדוש. וכך זה גם בכל ענין של לאפרושי מאיסורא, עצם מה שהאדם לא עושה איסור זה לא עושה אותו קדוש. "אבל כאן מיייר בקדושת פרנסה שיהא אדם מתקדש להיות דבק בד' להפיק רצון ע"י קרבנות ותפלה, ועל זה כתיב והתקדשתם. שאם תקדשו עצמכם", אבל כשהאדם מקריב מעצמו למען הקב"ה, שהוא עושה בעצמו את הקדושה, זה עושה אותו קדוש.

ואיתא ביומא (למ) "תנו רבנן והתקדשתם והייתם קדושים אדם מקדש עצמו מעט מקדשין אותו הרבה מלמטה מקדשין אותו מלמעלה בעולם הזה מקדשין אותו לעולם הבא", מי שעושה מעצמו קצת ומראה לקב"ה שהוא רוצה להיות קדוש, הקב"ה מבטיח לו שהוא יקדש אותו הרבה. ואם האדם מקדש את עצמו בעולם הזה, הקב"ה יקדש אותו לעולם הבא.

מי שרוצה לקבל תורה וקדושה צריך לעשות בשביל זה משהו, ללכת בכיוון שמוביל לזה.

ואנחנו יודעים שהדבר שקדוש יותר מכל דבר אחד בעולם זה התורה, אין דבר יותר מזה, וכל מה שיש קדושה בעולם זה קדוש מכוח התורה, גם שבת עצמה קדושתה מכוח מה שזה כתוב בתורה, הכל מוגיע מהתורה. ולימוד התורה ברצינות, בלי שום דבר אחר, זה קדושה בעצמה.

תקנת הלימוד הרצוף בימי שישי

בישיבה תיקנו עוד דבר, יש מקומות שבהם יום שישי הוא יום רפיון, ותיקנו סדר לימוד ביום שישי. תפילת מנחה בישיבה בחורף זה בשתים עשרה וחצי, ובקיץ באחת וחצי, וזה לא באמת שהזמן אחרי זה הוא נועד רק להכנות לשבת, תמיד מגיעים מוכנים לשבת רק בשקיעה, ולא משנה כמה יום שישי ארוך או קצר. ולכן תיקנו שבחורף עושים סדר ארוך, מתשע בבוקר עד שלש אחר הצהריים, ואחרי זה נשאר עוד שעה וחצי, זמן שמספיק בשפע להכנות לשבת. בקיץ תיקנו סדר לימוד מתשע בבוקר, עד חמש אחר הצהריים, שמונה שעות. וב"ה יש קהל גדול מאוד שעושים את זה בשמחה גדולה, לומדים ולומדים.

והסיבה שתיקנו את זה היא בגלל שהיה בית כנסת בבני ברק שרצו שילמדו שם ציבור גדול, והיו מציעים כסף לבחורים ולאברכים לפי כמות השעות שילמדו ברציפות, וכל אחד רוצה כסף, גם מי שלא רוצה ללמוד רוצה כסף, בשביל כסף יש כוח. וקראנו לבחורים והצענו את אותו הדבר רק בלי כסף, וב"ה זה הצליח הרבה יותר מהכסף, בזכות מתיקות התורה.

פוניבו' - לימוד ללא תגמולים מדוגמא לכל עולם התורה

בישיבה אצלנו לא מתגמלים בכסף על כלום, לפני כארבעים שנה שאל אותי מישהו למה אנחנו לא עושים תוכנית כלשהי שתעזור ללימוד ויתגמלו בכסף, והוא אמר לי שרבינו הגדול מרן ראש הישיבה האבי עזרי צדוק"ל אמר לו לעשות את זה אצלו בישיבה. הלכתי לשאול את הרב שך, והוא אמר לי, פוניבו' שאני, פוניבו' זה האמת, כאן זה מקום אחר, כאן רוצים תורה.

ובעז'ה מחר יום שישי, יהיה כאן סדר מלא, כולם יושבים ולומדים, וזה יהיה הכנה ראויה לחג השבועות, כל אחד שיעשה את זה, זה יקדם אותו בתור לקבלת התורה, וזה להדיא מרחא גדולה וכמו מדבר. מי שלומד ברציפות שש ושמונה שעות, זה עושה אצלו מצב רוחני גדול, הוא לומד ברציפות.

אלו שני הדברים שנוכל לעשות שיקדמו אותנו לקבלת התורה.

תחילת הזמן - "טוב אחרית דבר מראשיתו"

בתחילת הזמן זה הזמן שכל אחד מהליט מה הוא מקבל ע"ע. "טוב אחרית דבר מראשיתו" (קהלת ז', ח'), רבנו מרן המשגיח זצוק"ל היה מזכיר בתחילת זמן את דברי הירושלמי (מובא בתוס' חגיגה טו. ד"ה "שויבו") "טוב אחרית דבר מראשיתו ודריש ליה ר"מ לאדם שהוליד בנים בילדותו ומתו ובזקנותו הוליד ונתקיימו ואמר לו ר"ע רבך לא כך דרש אלא טוב אחרית דבר שהוא טוב מראשיתו", אם ההתחלה מתחילה בטוב - מובטח שגם בסוף זה יהיה טוב, הכל תלוי בבראשית.

ואלישע בן אבויה מספר שם שזה הסיבה שהוא יצא לתרבות רעה, "[ובי] הוה המעשה אבויה אבי הוה מגדולי ירושלים וביום שבא למהולי קרא לכל גדולי ירושלים והושיבן בבית אחד ולר"א ולר' יהושע במקום אחר מן דאכלין ושתין שרין מטפחין ומרקדים אמרי עד דאלין עסקין בדידהו נעסוק בדידן ישבו ונתעסקו בדברי תורה ירדה אש מן השמים והקיפה אותן אמר לון אבויה אבא גבריין מה באתם לשרוף ביתי אמרו לו ח"ו אלא יושבין היינו וחזוין דברי תורה מתורה לנביאים ומנביאים לכתובים והיו הדברים שמחים כנתינתן מסיני לא באש נתנו אמר הואיל וכך כחה של תורה אם יתקיים הבן הזה לתורה אני מפרישו ולפי שלא היתה כונתו לשמים לפיכך לא נתקיימו בו", כברית של אלישע הזומנו כל גדולי ירושלים, והתנאים דברו שם ד"ת והדברים היו שמחים כנתינתן מסיני עד שירדה אש מן השמים, ואביו של אלישע התפלא עליהם שהם שורפים את ביתו, וכשאמרו לו שזה רק אש של תורה אמר שאם גדול כך כוח התורה - הוא מקדיש את בנו לתורה. והוסיף ע"כ אלישע בן אבויה שכיוון שההקדשה לא הייתה עם מחשבה מספיק אמתית, זה היה לשם כבוד - לכן כשבהמשך החיים הגיעו לאלישע ניסיונות, לא היה לו כוח לעמוד בניסיון.

ואמר רבינו מרן המשגיח זצוק"ל שהרי תחילת הזמן זה ראשית, באופן טבעי יש לאדם דחף להתחיל מחדש, ואם זה מתחיל עם ממרה טובה, עם ברעץ וכוח, אז האחרית - סוף הזמן זה גם כך ואפשר להספיק וללמוד את כל מסכת גיטין. ובידיו של כל אחד לבחור איך הוא ייראה.

מכל מחשבה נוצר מלאך לסייע ליישם את המחשבה למעשה

כתוב בגמרא (מכות י'): "בדרך שאדם רוצה לילך בה מוליכין אותו, מן התורה דכתיב לא תלך עמהם וכתיב קום לך אתם, מן הנביאים דכתיב אני ד' אלוךך מלמדך להועיל מדריךך בדרך (זו) תלך, מן הכתובים דכתיב אם ללצים הוא יליץ ולענוים יתן חן", ומפרש המהרש"א "דלא קאמר שמולךך אותו הקב"ה אלא מוליכין אותו, והוא ע"פ מה שכתבנו בכמה מקומות שכל מחשבה ודיבור ומעשה האדם הנה הוא בורא לו מלאך לפי ענינו אם לטוב אם לרע וכו', כפי רצונו ודעתו של אדם מוליכין אותו אותן המלאכים הנבראים מאותו רצון ומחשבה אשר בו", כל מעשה שהאדם עושה הוא בורא מלאך, מצוה ועבירה. וכשהאדם רוצה לעשות מצוה, באותו רגע נולד מזה רוח קדושה, מלאך שעומץ אותו ומסייע לו לקיים את המצוה.

וממשיך המהרש"א "ואמר דכתיב אם ללצים הוא יליץ וגו' ר"ל אם ללצים הוא מוסיף לו לין דהיינו מלאך כפי ליצנותך ואם לענוים הוא יתן חן לעצמו מלאך של חן נגדו יתברך ברוך הוא", אם אדם רוצה להיות לין, יהיה לו סייעתא דשמיא גם לזה, כולם יצחקו מהבדיחות שלו, מלאך רע יעזור לו בזה.

האדם יכול ליצור לעצמו מלאכים שיעזרו לו ללמוד תורה ולגמור מסכתות, ויכול ליצור לעצמו מלאכים שיעזרו לו לישון הרבה ולקום מאוחר.

בחירה תמידית בטוב

נמצאים עכשיו בתחילת הזמן, יש עכשיו אוזירה חדשה, אוזיר קדוש. ברוח חיים (פרק ו', א) מאריך לבאר על המעלה הגדולה שיש בלומד התורה, ובתו"ד כתב "כי המצוה על ידי עוסקו בה רוח גן עדן מסבבו גם בחייו".

עצם מה שהגענו עכשיו לשיבה להתחיל את הזמן, זה כבר הודעה שאנחנו מגיעים להר סיני, עזבנו את הכל בשביל ללמוד תורה. ועדיין כל אחד צריך לבחור כל יום, גם אחרי שהוא בחר להגיע לכאן, לבחור כל יום מחדש, לקום בזמן, להגיע בזמן לסדר, לשמוע שיעורים, להעמיק ולחשוב, כל הזמן יש התמודדות, אין רגע בלי זה. נחזיק עכשיו בעץ החיים, נתפוס את העניין, ונוכל לקבל את התורה.

מרן ראש הישיבה ר' ברוך שמואל שלי"מ"א לרפ"ש, הוא כולו סמל של אדם ששקוע במחשבות חדשות ובחידושים, זה הראש שלו, לחשוב כל הזמן איך להתקדם, ואת זה אנחנו עושים כאן. ובזכות זה, נוכח שהוא יחזור לשבת ולהיות כאן.

האדם צריך להתקדם בחיים, וזה עכשיו בתחילת הזמן, כל אחד צריך להתקדם לפי כוחותיו, ואם האדם משקיע את כל כוחותיו, הוא מקבל סייעתא דשמיא ועוד כוחות. זה מה שמוטל עלינו כרגע, ערב שבועות, ימי הספירה, וכל עשייה מצטרפת להכנה לקבלת התורה, לזכות לקבל את התורה.

ניתן להאזין לשיחה בקו השיעורים

שיחות (4) < שיחות משנת תשפ"ד (1) < כנסים וועדים מיוחדים (4)

קו השיעורים והשיחות
שנמסרו מפי רבנו מרן ראש הישיבה שלי"מ"א

0733-71-8408

צור התורה

הקול השטון

שיעורים כלליים | שיעורים יומיים | חבורות | שיחות |
ועדים | שיעורים ושיחות השבוע האחרון | הספדים
ועצרות זכרון | ועדים לתתנים | שיעורים תיים |
= לבקשת רבים אנלי השיעורים סודרו מחדש =

הקו מופעל על ידי מערכת 'קול השטון'